

Camellia

微风中摇曳 เหวยเฟิงจงเหยาเย่ เขียน
พองสมุทร แปล
Lu Lin วาด

ไอทีเก๋ สามีไม่ดี ให้ผ่านทน

13

夺情总裁：豪门老公不及格

บทที่ 673 การขอแต่งงานที่อึดอัด

มัวชิงอิงนั่งอยู่ในห้องด้วยความรู้สึกอึดอัด เพราะสิ่งที่ตัวเองพูดที่ประตูห้องผู้ป่วยเมื่อครู่นี้ แถมฉิววีกียังเอาแต่จ้องมองเธอ

“เอ่อ...เสี่ยวซินอวีเป็นยังไงบ้าง เธอดีขึ้นหรือยัง” ผ่านไปสักพักเธอก็พูดขึ้นเพื่อทำลายบรรยากาศที่อึดอัด

ฉิววี้เลิกคิ้ว “เมื่อที่คุณอยากไปหาผม หรือว่าอยากไปหาเสี่ยวซินอวีกันแน่”

ใบหน้าที่แดงก่ำของมัวชิงอิงคือคำตอบ

ฉิววี้ลูบผมของเธอ

“คิดถึงผมก็โทรหา อย่าออกไปข้างนอกคนเดียว ถ้าล้มขึ้นมาจะทำยังไง” เขาดูแลเธออย่างระมัดระวัง เพราะกลัวว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเธอ

มัวชิงอิงยังคงก้มหน้าไม่ยอมพูดอะไร ฉิววี้กุมมือของเธอเอาไว้ “อาการของเสี่ยวซินอวีไม่ค่อยจะดีสักเท่าไร ไข้สูงมาก

แปลก็อีกเสป” ฉื่อวืบอความจริงกับมั่วชิงอิง “ตอนนีเอยัง
หมดสติอยู่ รอให้ดีขึ้นก่อน คุณค่อยไปเยี่ยมเธอนะ”

มั่วชิงอิงพยักหน้า

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ไปอยู่กับเธอเถอะ ฉันไม่เป็นอะไร”

ฉื่อวืบยังคงนั่งนิ่งไม่ขยับ “อิงเออร์ คุณต้องแข็งแรงนะ
เพราะผมจะอยู่กับคุณไปตลอดทั้งชีวิต”

ตลอดชีวิต ความจริงก็ไม่ยาวนานนัก! แต่การได้อยู่กับ
คนรัก ไม่ว่าจะนานแค่ไหนก็เป็นช่วงเวลาที่มีความสุข

มั่วชิงอิงดึงเขา “วันนี้คุณกินน้ำตาลมาหรือ” ก่อนจะ
ซุกตัวเข้าไปอยู่ในอ้อมกอดของเขา ตอนนีกล่องผ้าที่อยู่ใน
กระเป๋าเสื้อถูกบีบอยู่ระหว่างตัวของพวกเขา

ฉื่อวืบปล่อยมือก่อนจะหยิบกล่องออกมาจากกระเป๋าเสื้อ
“อิงเออร์ คุณเก็บมันเอาไว้ก่อน ผมอยากมอบมันให้กับคุณ ผม
รู้ว่าตอนนี้คุณยังไม่พร้อม ผมรอได้ ขอแค่อย่าปฏิเสธผม ตกลง
ไหม” เขารวบรวมความกล้า และพูดจนจบภายในรวดเดียว

มั่วซิงอิงมองไปที่กล่อง ก่อนที่มุมปากของเธอจะกระตุก
นี่เขา...หมายความว่ายังไง

“ผมเอาแหวนของคุณไปไม่ใช่เหรอ ผมก็เลยชดเชยมัน
ให้กับคุณ” ฉื่อวีทำตัวเงอะงะมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเอาแต่กลัวว่า
มั่วซิงอิงจะปฏิเสธ

“ฉื่อวี ฉันรู้สึกว่าการชดเชยของคุณ มันไม่จริงใจเอา
ซะเลย” มั่วซิงอิงมองไปยังกล่องกำมะหยี่สีแดงด้วยความรู้สึก
สับสน

ฉื่อวีจะรักไปสองสามวินาที ความจริงใจนั้นเหรอ นี่ไง!

นี่เขากำลังให้แหวนกับเธออยู่ไม่ใช่เหรอ

“คุณเก็บไว้เองเถอะ ฉันไม่ต้องการ!” มั่วซิงอิงยัดกล่อง
กลับไปที่มีมือของเขา พลังเบือนหน้าหนี ผู้ชายคนนี้ตั้งใจทำให้
เธอโกรธ

ฉื่อวีที่มีผู้หญิงรายล้อมอยู่ตลอดไม่เคยคิดมาก่อนว่า
การให้แหวนครั้งแรกในชีวิต จะถูกส่งคืนในชั่วพริบตา เขาจึงยัง
รู้สึกสับสนอยู่เล็กน้อย

จากนั้นเขาก็ยิ้ม ก่อนจะหยิบแหวนออกมา

“อึ้งเอ๋อร์ แต่งงานกับผมนะ!”

ก็ไม่เลวเลยนี่! มัวชิงชิงหันกลับมามองฉือวี่ เธอวิ่งไล่ตามเขามาตั้งหลายปี จนถึงตอนนี้ ในที่สุดเขาก็เต็มใจที่จะพูดประโยคนี้กับเธอ แต่เธอก็ยังคงรู้สึกแปลกๆ

“อึ้งเอ๋อร์ คุณคงไม่ปฏิเสธผมหรอกใช่ไหม ถ้าเป็นแบบนั้น ผมคงจะหน้าแตกแย่เลย” ฉือวี่เห็นเธอไม่พูด เขาเลยยิงประหม่า

“ถ้าอย่างนั้นเพื่อลูกในท้อง คุณก็เก็บมันเอาไว้ก่อนก็ได้ หรือจะให้ผมสวมให้ดี! แต่ผมคือพ่อของลูกนะ”

เฮ้อ...ฉือวี่ได้แต่แอบถอนหายใจในใจ

มัวชิงชิงดึงมือกลับ เธอรู้ว่าเขาทำเพื่อลูก ถ้าไม่มีลูกคนนี้ เขาก็คงจะไม่อยู่กับเธอตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เพื่อลูกในท้อง เขาถึงเป็นกังวลมากขนาดนี้

“ลูกเป็นของฉัน ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณ!”

มัวซิงอิงลู่บ่ท้องหนูๆ ของตัวเอง พลังเอนตัวลงนอนบนเตียง

“คุณโกรธเธอ โอเคๆ ตอนนี้ไม่อยากใส่ก็ไม่ต้องใส่ ผมจะไม่บังคับคุณ” ฉิววี้เก็บแหวนใส่กล่องแล้ววางไว้บนหัวเตียง

มัวซิงอิงไม่สนใจเขา แถมยังหันหลังให้ พลังหลับตาไม่มองไม่ฟัง

“ถ้าอย่างนั้นผมขอไปดูเสี่ยวซินอวี่หน่อยนะ คุณพักผ่อนก่อนเถอะ” ฉิววี้ลุกขึ้นยืนรออนานๆ เมื่อเห็นเธอไม่พูด เขาจึงเดินออกจากห้องผู้ป่วยไป

ภายในห้องเงียบมากจนได้ยินแม้กระทั่งเสียงเข็มหล่น มัวซิงอิงลุกขึ้นนั่ง พลังมองแหวนบนหัวเตียง

“ลูกรัก เพื่อความสุขของคุณ แม่ถึงได้รับแหวนวงนี้ แต่แม่ไม่รู้ว่าจะทำให้ใจยอมรับได้ยังไง ถ้าพ่อทำไปเพราะลูก แม่ก็จะยอมรับเขาไม่ได้”

รักก็คือรัก เธอไม่ต้องการงานแต่งงานที่เกิดขึ้นเพราะความรับผิดชอบ เธอรู้ว่าฉิววี้ชอบเด็ก ไม่ว่าจะเป็นชายช่ายหรือ

เสี่ยวซินอวี่ เขาก็รักเด็กทั้งสองคนมาก เพราะฉะนั้นลูกในท้อง
ของเธอ เขาก็ต้องชอบเหมือนกัน เขาก็เลยอยากที่จะเป็นพ่อ
ของเด็ก

เมื่อมั่วซินหงมาถึง ก็เห็นลูกสาวจ้องมองแหวนอย่าง
เหม่อลอย

“อิงเออร์”

“พ่อมาได้ยังไงคะ”

มั่วชิงอิงวางแหวนลง ก่อนจะพยายามระงับอารมณ์และ
ความรู้สึกรื่นเริง

“ฉีอวี่ขอลูกแต่งงานเหรอ” มั่วซินหงไม่คิดว่าฉีอวี่จะลงมือ
เร็วขนาดนี้

มั่วชิงอิงม้มปากเล็กน้อย “หนูยังไม่ได้ตอบรับเลยคะ”

เธอไม่ต้องการความคิดแบบนี้ของฉีอวี่ สิ่งที่เธอต้องการ
คือความรัก ไม่ใช่การแต่งงานเพราะความรับผิดชอบ

“พ่อคะ ถ้าหนูไม่แต่งงานตลอดไป พ่อคงจะไม่ไล่หนู
ออกจากบ้านหรอกใช่ไหม” มัวซิงอึ้งกอดแขนมัวชินหงพลาง
ซับไหล่เขา

“ลูกสาวสุดที่รักของพ่อ พ่อจะไล่ลูกออกจากบ้านได้ยังไง
ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านมันเป็นของลูก” ที่มัวชินหงทำงาน
หนักมาหลายปี ก็เพื่อลูกสาวคนนี้

มัวซิงอึ้งพ่นลมหายใจออกมา “หนูสบายใจละ พ่อคะ
หนูอยากออกจากโรงพยาบาลแล้ว” ที่นี้ฉิววี่อยู่กับเธอเกือบ
ยี่สิบสี่ชั่วโมง เธอกลัวว่าต่อไปเธอจะอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีเขา

“ไม่ได้! ลูกออกจากโรงพยาบาลตอนนี้ไม่ได้” มัวชินหง
ไม่เห็นด้วย “ถึงยังไงก็เหลืออีกแค่ไม่กี่เดือน รอให้คลอดลูก
อย่างปลอดภัยก่อน แล้วพวกเราค่อยกลับบ้านกัน”

“แต่หนูไม่อยากอยู่ที่นี้แล้ว กลิ่นยาฆ่าเชื้อในโรงพยาบาล
เหม็นมาก อีกอย่างวันๆ ก็เอาแต่อดูอยู่ในห้องมันไม่ดีต่อเด็ก
เลยนะคะ”

มัวซิงอึ้งยอมรับว่าตัวเองพูดจาไร้สาระ ขออ้างที่เธอให้
แม้แต่ตัวเธอเองก็ยังฟังแล้วไม่เชื่อ

เหม็นกลิ่นยาฆ่าเชื้อนั่นแหละ ในห้องนี้มีแต่กลิ่นหอมๆ ไม่มีกลิ่นเหม็นของยาฆ่าเชื้อเลยสักนิด อุดอู้อยู่แต่ในห้องทุกวัน นั่นแหละ เขาจำได้ว่าฉีควีพาเธอออกไปเดินเล่นทุกวัน

“อิงเออร์ ลูกไม่ชอบฉีควีเหรอ”

มัวชินหงมองลูกสาวที่พะว้าพะวังกลัวว่าจะสูญเสียในสิ่งที่ได้มาอยู่ทุกวัน ในขณะที่เขาไม่สามารถทำอะไรเพื่อเธอได้เลย!

เขาไม่สามารถบังคับลูกสาวให้แต่งงานกับฉีควีได้ และไม่สามารถบังคับให้ฉีควีแต่งงานกับลูกสาวสุดที่รักของเขาได้!

มัวชิงอิงปฏิเสธออกไปไม่ได้ เพราะเรื่องที่เธอรักเขาเป็นเรื่องจริง แม้ฉีควีจะบอกว่ารักเธอ แต่ดูเหมือนว่าเขาจะรักลูกในท้องที่ยังไม่คลอดมากกว่า ไม่ใช่เธอ

ฉีควีมองมัวชิงอิงที่ทำตัวเฉยเมยใส่เขามาหลายวัน แถมยังมีท่าทีห่างเหิน เลยคิดว่าเขาคงจะทำให้เธอโกรธมากจริงๆ แต่ไม่รู้ว่าจะโกรธเรื่องอะไร

“อิงเออร์ ผมซื้อขนมเค้กที่คุณชอบมาให้ กินสักหน่อยนะ!” นีอวีพยายามเอาอกเอาใจเธอ

มัวซิงอิงยิ้มหวาน “ขอบคุณ”

เธอยื่นมือไปรับ เธอจะไม่ทำให้ตัวเองต้องอึดอัดใจ และจะไม่ทำให้ท้องของตัวเองต้องคับข้องใจ เพื่อลูกในท้อง เธอจะไม่ปฏิเสธในสิ่งที่อยากกิน

“อิงเออร์ คุณไม่ต้องทำเหมือนผมเป็นคนอื่นก็ได้”

นีอวีทำหน้าเศร้า สิ่งที่เธอพูดกับเขามากที่สุดก็คือคำว่าขอบคุณ ระหว่างพวกเขาทั้งสองคนจำเป็นจะต้องทำเหมือนเป็นคนนอกขนาดนี้เลยเหรอ เมื่อไม่กี่วันก่อนความสัมพันธ์ของทั้งคู่ยังคงดูเหมือนจะพัฒนาไปในทางที่ดี

แต่เพราะแหวนวงนั้น กลับทำให้ทั้งสองคนเหมือนตกอยู่ในสงครามเย็นอีกครั้ง

เขารู้ว่าไม่ควรรีบร้อน เขารู้ว่าบังคับทุกคนได้ แต่บังคับมัวซิงอิงไม่ได้

“จำเป็นสิ คุณมาอยู่ที่โรงพยาบาลกับฉันทุกวันหลังเลิกงาน แล้วยังซื้อเค้กมาให้อีก ถ้าฉันไม่พูดขอบคุณ มันจะดูไม่มีมารยาทเกินไปหรือเปล่า” มัวซิงอิงพูดกับฉือวีไปพลางกินเค้กผลไม้ไปพลาง

ตอนนี้ทั้งสองคนแม้แต่เพื่อนก็เป็นให้กันไม่ได้เลยเธอ

ดูเหมือนว่าเขาจะต้องหาคนที่มีการสปรกการณมาเพื่อขอคำแนะนำซะแล้ว

บทที่ 674 ต้มเหล้า แต่ไม่ได้เจ้าชู้

ฉิวอี้ไปที่บ้านของวินเซนต์ และพบว่าภายในบ้านยังคงเต็มไปด้วยบรรยากาศที่คลุมเครือ

เขาคือคุณชายสามตระกูลผู้ที่เคยเป็นถึงเสื่อผู้หญิง แต่ตอนนี้กลับจัดการมั่วซิงอิงตัวเล็กๆ คนเดียวไม่ได้

วินเซนต์ได้ยินเสียงดังมาจากชั้นล่าง ก็เลยเดินลงมา

“เพื่อนรัก นายมาได้ยังไง ตอนนี้นายควรจะอยู่กับคุณหนูสามตระกูลมั่วไม่ใช่หรือ”

“ลุ่มมั่วอยู่กับเธอ ฉันเลยออกมาเดินเล่น”

ฉิวอี้หยิบเหล้าขึ้นมาดื่ม ดูก็รู้ว่าเขากำลังอารมณ์ไม่ดี

วินเซนต์เลิกคิ้ว “อารมณ์ไม่ดีสิท่า มีเรื่องอะไรไหนเล่าให้เพื่อนฟังหน่อยสิ เกี่ยวกับคุณหนูสามตระกูลมั่วหรือเปล่า เล่ามาเลยเดี๋ยวฉันช่วยวิเคราะห์ให้เอง”

เดิมทีฉีอวีก็มาหาวินเซนต์เพื่อขอคำแนะนำอยู่แล้ว จึงเล่าคร่าวๆ ให้เขาฟัง

เมื่อฟังสิ่งที่ฉีอวีเล่า วินเซนต์ก็ดื่มเหล้าเข้าไปอีกหลายอีก ว่ากันว่าเมื่อผู้ชายตกหลุมรัก ความฉลาดทางสติปัญญาก็จะกลายเป็นศูนย์ เมื่อก่อนวินเซนต์ไม่เคยเชื่อ แต่ตอนนี้พอเห็นสีหน้าอมทุกข์ของฉีอวี เขาก็เริ่มที่จะเชื่อแล้ว

“เพื่อน เมื่อก่อนนายมีผู้หญิงตั้งเยอะตั้งแยะ แต่กลับกลัวว่าจะจ้องคุณหนูสามตระกูลมัวไม่ได้เนี่ยนะ” วินเซนต์รู้สึกแปลกๆ นี่มันชักรจะแปลกเกินไปแล้ว

“ก็เมื่อก่อนผู้หญิงเขามาหาฉันถึงบ้าน จำเป็นจะต้องไปจ้อด้วยเหรอ”

แล้วก็ต้องดูด้วยว่าเขาอารมณ์ดีไหม ถ้าเขาอารมณ์ไม่ดีผู้หญิงอยู่ไกลแค่ไหนเขาก็จะไล่ไปให้ไกลกว่าเดิม แต่มัวชิงอิงไม่เหมือนกัน

นั่นคือผู้หญิงที่เขาอยากจะแต่งงานด้วย เวลาเขาอารมณ์ไม่ดีแล้วจะไล่ให้เธอไปไกลๆ ได้อย่างนั้นเหรอ เว้นเสียแต่ว่าเขาจะไม่อยากเจอเธออีก

“จะว่าไปก็ใช่ พวกเราไปเที่ยวด้วยกันที่ไร ผู้หญิงก็ชอบแต่นายทุกที!” วินเซนตร์รู้สึกไม่พอใจเล็กน้อยเมื่อนึกถึงเรื่องนี้! ทั้งๆ ที่เขาก็ไม่ได้ชี้แจงไปกว่าฉ้อวี๊สักเท่าไร

ฉ้อวี๊ดีใจอีกแก้ว “ฉันมาหานายเพราะอยากให้นายช่วยฉันคิดหาวิธี ดูให้หน่อยว่ามันผลิตผลได้ที่ตรงไหน เตี่ยวนะนี่นายกำลังแหวะฉันอยู่ใช่ไหม”

“ใครจะไปกล้ากันล่ะครับคุณเพื่อน จริงๆ แล้วการจัดการกับผู้หญิงนะมันง่ายจะตาย แค่ลากขึ้นเตียงก็จัดการได้แล้วไม่ใช่เหรอ” ความคิดของวินเซนตร์ไม่สามารถเรียกได้ว่าเป็นคำแนะนำ อีกอย่างเขาคงที่จะรู้ด้วยว่าตอนนี้มั่วซิงอิงกำลังท้องอยู่ ใช้เรื่องบนเตียงมาจัดการได้ซะที่ไหน!

ฉ้อวี๊จ้องวินเซนตร์เขม็ง พลังรู้สึกได้ว่าตัวเองมาหาผิดคน วินเซนตร์เป็นผู้ชายที่คิดถึงแต่เรื่องท่อนล่างจริงๆ

โอเค! เขายอมรับว่าเขาเองก็ไม่ต่าง ดังนั้นก็เลยไม่มีความคิดอะไรดีๆ เลยเหมือนกัน

“ตอนนี้ไม่ได้ ก็รอให้เธอคลอดลูกก่อน จะตอนไหนก็เหมือนๆ กันนั่นแหละ” วินเซนตร์ยังคงต้องการให้ฉ้อวี๊ใช้วิธีนี้

“ฉันกลัวว่ากว่าจะถึงตอนนั้นเธอจะถูกอีจี้เข้าแย่งไปก่อนนะสิ” ตอนนี้อีจี้จะว่าพะวังกลัวว่าจะสูญเสียสิ่งที่ได้มามากกว่ามัวซิงอิ่งเสียอีก ผู้หญิงคนนี้เป็นผู้หญิงที่เขาไม่สามารถเอาเธอมาผูกไว้ข้างกายของตัวเองได้เลยจริงๆ

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ไม่มีวิธีอื่นแล้ว”

วินเซนต์ทำได้เพียงแค่ดื่มเหล้าเป็นเพื่อน เพราะเขาไม่เคยสนใจจิตใจของผู้หญิง ถ้าเขาต้องการผู้หญิงคนไหนไม่ต้องใช้คำหวานอะไรก็มักจะได้อาศัยอยู่ในมือ

อีจี้มองดูเวลา “ฉันคิดว่านายจะมีวิธีที่ดีซะอีก ถ้าไม่มีฉันไปคิดหาวิธีเอาเองก็ได้” ความมุ่งมั่นเดียวของเขาก็คืออยากแต่งงานกับมัวซิงอิ่ง

“ไม่ดื่มอีกสักแก้วเหรือ” เพราะอีจี้อยู่ที่โรงพยาบาลทุกวัน วินเซนต์จึงขาดเพื่อนดื่มเหล้าไปหนึ่งคน

“อิ่งเออร์ไม่ชอบให้ฉันดื่มเยอะ” อีจี้ยิ้ม นี่เขาก็ดื่มไปไม่น้อยแล้ว

วินเซนต์มองตามหลังอีจี้ที่กำลังจะเดินออกไป

“เพื่อน ในอนาคตนายจะต้องกลัวเมียมากแน่ๆ”

ฉิววีเพียงแค่นั่ง ถ้าเป็นอย่างนั้นเขาก็เต็มใจ ปัญหาคือ เขาต้องได้เธอมาเป็นภรรยาก่อน!

การขอแต่งงานล้มเหลวไม่เป็นท่า เส้นทางที่มีภรรยา ของเขาก็ยิ่งห่างไกลออกไปเรื่อยๆ

มั่วซิงอิงนั่งอยู่ในห้องคนเดียว ความเหนื่อยล้าคืบคลาน เข้ามา แต่เธอกลับไม่ยอมนอน ฉิววีบอกว่ามีธุระต้องออกไป ข้างนอก แต่ผ่านไปหลายชั่วโมงแล้ว เขาก็ยังไม่กลับมา ตอนเขาอยู่ เธอไม่สนใจ แต่ตอนเขาไม่อยู่ เธอกลับกังวล ความรู้สึกที่ขัดแย้งกันทำให้เธอรู้สึกอับจนหนทาง

ทันใดนั้นก็เสียงดังเบาๆ มาจากประตู

“อิงเอ๋อร์อยู่ในห้องไหม”

“อยู่ค่ะ คุณมั่วกลับไปได้สัปดาห์แล้ว คุณหนูสามอยู่ในห้องคนเดียวค่ะ”

ฉีอวีตอบรับเบาๆ จากนั้นก็เปิดประตูอย่างเบา มือ ก่อนจะเห็นมั่วชิงอิงหลับสนิทอยู่บนเตียง เขาเลยเดินไปหยุด อยู่ข้างๆ เตียง ผู้หญิงคนนี้จะโกรธเขาไปถึงเมื่อไร

ทันทีที่เขาเข้าไปใกล้ กลิ่นฉุนของเหล้าก็ลอยไปทาง มั่วชิงอิง จนเธอแกล้งหลับอีกไม่ไหว เพราะรู้สึกกลิ่นสัวยาก จะอาเจียน

“อิงเออร์ คุณเป็นอะไรหรือเปล่า ให้ผมเรียกหมอมาให้ ไหม” ฉีอวีรีบกดกริ่งฉุกเฉินข้างเตียงทันที

“ฉัน...ไม่ได้เป็นอะไร” มั่วชิงอิงผลักเขาออก

“อยู่ให้ห่างจากฉันหน่อย”

ไม่ใช่เรื่องง่ายกว่าที่เธอจะสงบสติอารมณ์ได้

“ฉีอวี คุณจะไปดื่มเหล้าเจ้าชู้ที่ไหนก็ไป ไม่ต้องมาหา ฉัน”

“โอเค ผมยอมรับว่าดื่มเหล้ามา แต่ผมไม่ได้ไปเจ้าชู้ ที่ไหน” ข้อกล่าวหานี้ไม่ยุติธรรมเลยจริงๆ ดูเหมือนว่าต่อไปนี้ เขาคงจะดื่มเหล้าอีกไม่ได้

มั่วซิงอิงตีมน้ำ “ฉันไม่สน คุณจะไปหาผู้หญิงหรือไม่ไปหามันก็เรื่องของคุณ แต่ฉันไม่อยากให้พ่อของลูกในห้องของฉันต้องออกไปตีมเหล้าทุกวันแบบนี้”

“อิงเออร์” โอเค! เขาผิดอีกแล้ว!

มั่วซิงอิงมองดูฉิววีที่เดินไปที่ระเบียง อันที่จริงเธอก็รู้ว่าช่วงนี้ฉิววีอยู่กับเธอตลอด ไม่ตีมเหล้า ไม่สูบบุหรี่ เพราะฉะนั้นเมื่อครูเธอเองก็พูดแรงจนเกินไป เธอเอื้อมมือไปจับเสื้อโค้ตข้างนอกอากาศหนาว แต่เขากลับสวมเพียงแค่เสื้อเชิ้ตบางๆ ไม่สิ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเธอด้วย เขาเองก็สมควรโดนชะบั้ง

จนกระทั่งฟ้ามีด ฉิววีจึงกลับเข้ามาในห้อง มั่วซิงอิงเองก็ไม่ได้นอน เพียงแค่เอนหลังอยู่บนเตียงแบบนั้น “อิงเออร์ อย่าโกรธเลยนะ คราวหน้าผมจะไม่ไปตีมอีกแล้ว”

มั่วซิงอิงลอบถอนหายใจ อันที่จริงมันก็ไม่ได้ร้ายแรงอะไรขนาดนั้น “ฉัน...ฉันอยากไปเยี่ยมเสี่ยวซินอวี”

“ได้สิ เต๋ยวผมพาไป” เมื่อฉิววีเห็นว่าในที่สุดมั่วซิงอิงก็ยอมคุยกับเขา เขาจึงหยิบเสื้อโค้ตมาคลุมให้กับเธอ

ที่ห้องผู้ป่วยอีกห้องหนึ่ง เสี่ยวซินอวี่นอนอยู่บนเตียง
ใบหน้าเล็ก ๆ ซีดเผือด หลังจากที่ป่วยหนัก ทำให้ใบหน้าเดิมที่ที่
อวบอ้วนเปลี่ยนเป็นเล็กแหลม

“เสี่ยวซินอวี่ น้ามาเยี่ยมแล้วนะ” มั่วชิงอิงนั่งลงข้างเตียง
พาลงลูบใบหน้าเล็ก ๆ ของเธอ “ตอนนี้รู้สึกดีขึ้นหรือยังคะ”

“คุณน้าสะก๊ หนูคิดถึงคุณน้าจังเลยคะ คุณน้าก็ไม่ยอม
ให้หนูไปหาคุณน้า” เสี่ยวซินอวี่จับมือมั่วชิงอิงไว้ด้วยความดีใจ

มั่วชิงอิงยิ้ม

“ต่อไปน้าจะมามาหาหนูทุกวันเลยดีไหม” เพราะเหตุการณ์
ลักพาตัวคราวที่แล้วจึงทำให้หนูน้อยต้องมาป่วยแบบนี้

“ดีค่ะ คุณน้าสะก๊คะ คุณน้าบอกว่าในห้องของคุณน้า
มีเจ้าตัวเล็ก ถ้าอย่างนั้นต่อไปเขาก็ต้องเรียกหนูว่าพี่สาวใช่ไหม
คะ” เสี่ยวซินอวี่เอื้อมมือไปลูบท้องหนู ๆ ของมั่วชิงอิง

“ใช่ค่ะ!” มั่วชิงอิงยิ้มพาลงลูบหัวเธอ

เสี่ยวชินอวี๋ดูอารมณ์ดีมาก “ดีจังเลยล่ะ แล้วคุณน้า
จะแต่งงานกับคุณอาไหมคะ คุณย่าบอกว่าคุณน้าสะใภ้มีน้อง
แล้วก็จะแต่งงานกับคุณอา”

ใบหน้าของมั่วชิงอิงเต็มไปด้วยเส้นขีดสีดำพาดลงมา
ทำไมเธอกับจื่อวี่ถึงได้ถูกจับคู่ในทุกๆ ที่เลยจริงๆ!

คุณย่า

บทที่ 675 การปฏิบัติตัวที่ดีของผู้ป่วย

เสี่ยวซินอวีเห็นมั่วชิงอิงทำหน้าแปลก ๆ “น้ำสะใภ้กับคุณอา ไม่ได้ทะเลาะกันใช่ไหมคะ ช่วงนี้คุณอาต้องมาอยู่กับหนู คุณน้าอย่าโกรธเลยนะคะ”

“น้ำไม่ได้โกรธหรอกจ้ะ” มั่วชิงอิงยิ้ม

จากนั้นก็หันไปจ้องฉีอวี เขาต้องพูดอะไรกับเสี่ยวซินอวีแน่ๆ ทำไมเธอถึงรู้สึกที่กำลังถูกฉีอวีหลอก

“จริงเหรอคะ คุณน้าสะใภ้โกหกหนูหรือเปล่า คุณอาบอกว่าคุณน้าสะใภ้โกรธ ให้น้องอ้อคุณน้าให้หน่อย น้ำสะใภ้คะ หนูชอบน้ำสะใภ้ที่สุด ถ้าคุณอาร์งแกคุณน้า หนูจะช่วยคุณน้าเองนะคะ”

เสี่ยวซินอวีพูดอย่างหนักแน่น เธอเป็นเด็กดี และเธอก็ชอบคุณน้าสะใภ้ที่สุด เธอไม่อยากจะอยู่ห่างจากคุณน้าสะใภ้

เป็นไปตามที่คิดจริงๆ บนใบหน้าของมั่วชิงอิงมีรอยยิ้ม แต่ทว่ากลับไม่ลืมที่จะหันไปจ้องฉีอวีอย่างดุดัน

ฉือวี่ยิ้มอย่างชื่นชม เด็กคนนี้เชื่อถือไม่ได้เลยจริงๆ
ไม่ทันไรก็เปลี่ยนข้างซะแล้ว

ปรากฏว่าการฟังฟ้าฟังดิน ฟังเจ้าหนูน้อย ไม่สู้ฟังตัวเอง

เมื่อมัวซิงอิงกลับมาถึงห้องผู้ป่วย เธอก็พยายามจะ
สะบัดฉือวี่ออกแต่สะบัดไม่หลุด

“อิงเออร์”

“อย่ามาเรียกฉัน ฉันอยากพักผ่อน”

อันที่จริงมัวซิงอิงเองก็รู้ว่าฉือวี่ทำอะไรให้เธอมากมาย
และผ่านเรื่องยากลำบากมามาก แต่เธอก็ยังทำใจยอมรับเขา
ง่าย ๆ ไม่ได้

เพราะเขาเต็มใจเข้ามา ก็เลยไปอยู่ที่ระเบียงตลอดทั้งบ่าย
เพื่อทำให้เธอไม่รู้สึกลึ้นไส้และรู้สึกอึดอัด เพราะเขากลับ
เธอโกรธ จึงไปเกลี้ยกล่อมให้เสี่ยวซินอวี่ช่วยพูดเพื่อทำให้เธอ
มีความสุข

“เอ่อ...เสี่ยวซินอวี่เธอ...” ฉือวี่อยากอธิบาย แต่เมื่อคำพูด
มาอยู่ที่ปาก เขากลับพูดไม่ออก

“ไม่ต้องพูดอะไรกับฉันทั้งนั้น ฉันไม่เคยสงสัยในคำพูดของเสี่ยวซินอวี่”

“อ้อ” ฉิววี่แค้นเสียงออกมาได้เพียงแค่คำเดียว

มั่วชิงอิงหันข้างและไม่พูดอะไรกับเขามาก่อน ฉิววี่เดินไปนั่งลงบนโซฟาอย่างเชื่องช้า ขาทั้งสองข้างของเขาห้อยออกไปด้านนอกของพนักวางแขน มองยังไงทำนอนแบบนี้ก็คงจะหลับไม่สนิทอย่างแน่นอน

ตอนนี้ภายในห้องมีเพียงแสงไฟสลัวๆ เพราะมั่วชิงอิงได้ยินเสียงลมหายใจหนักๆ เธอจึงลุกจากเตียง เดินมาที่โซฟา ก่อนจะเอื้อมมือไปแตะหน้าผากของเขา และพบว่ามันร้อนมาก

เขามีไข้ คาดว่าน่าจะเป็นเพราะไปยืนรับลมที่ระเบียงเมื่อตอนบ่าย

“ฉิววี่ ฉิววี่ ตื่นสิ คุณนอนตรงนี้ได้ไงนะ” มั่วชิงอิงเขย่าเขาให้ตื่น

ฉิววี่ขมวดคิ้ว “ผมไม่เป็นไร”

เมื่อเห็นใบหน้าร้อนรนของเธอ ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกอบอุ่น
ที่หัวใจ

“แต่คุณมีไข้” มัวซิงอิงพูดอย่างเป็นกังวล

“ฉันจะไปตามหมอ”

“ไม่ต้องลำบากขนาดนั้นหรอก ผมดูแลตัวเองได้ แค่
ไม่สบายนิดๆ หน่อยๆ เอง ไม่เป็นอะไรมากหรอก” ฉีอวี่
ไม่อยากให้เธอติดหวัด

“ฉันบอกว่าไม่ได้ก็คือไม่ได้ ฉันไปเอายามาให้ คุณ
ไปนอนบนเตียงก่อนเถอะ ไม่อย่างนั้นถ้าคุณป่วยแล้วจะดูแล
ฉันได้ยังไง” มัวซิงอิงหาเหตุผลมาอ้าง โดยไม่สนใจรอยยิ้ม
ภาคภูมิใจบนใบหน้าของฉีอวี่

ฉีอวี่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนโซฟา พลังมองมัวซิงอิงที่กำลัง
หยิบยาและเทน้ำมาให้ จากนั้นเธอก็บ่นยาให้เขา

“เป็นยังไงบ้าง ดีขึ้นบ้างไหม”

“ผมไม่ได้เป็นอะไร” ฉีอวี่พูดด้วยรอยยิ้ม

“คุณไปนอนเถอะ! นี่ก็ดึกมากแล้ว”

มัวซิงอิงต้งเขา “ขึ้นไปนอนบนเตียงเถอะ!”

“ถ้ารู้ว่าป่วยแล้วได้รับการดูแลดีแบบนี้ ผมจะป่วยทุกวันเลย” นีอวีนอนกอดมัวซิงอิงอยู่บนเตียงผู้ป่วย พลังบ่นพึมพำ

“คุณอย่าพูดจาไร้สาระ” มัวซิงอิงไม่อยากจะดูแลเขาทุกวันหรอกนะ แค่เห็นเขาน่าสงสารก็เลยป้อนยาให้ แกมยังแบ่งเตียงให้เขาครึ่งหนึ่งก็เท่านั้น

นีอวีก็อดเอวของเธอแน่น “โอเค ผมพูดจาไร้สาระ”

เฮ้อ...นี่มันกลยุทธ์ทุกซ์กาย¹ ชัดๆ! เธอใจอ่อนแล้วก็จริง แต่มีข้อเสียอยู่หน่อย คือกลัวว่าเพราะป่วยแล้วจะไปติดเธอ ฉะนั้นเขาจึงทำได้เพียงแค่เชื่อฟัง และไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง

¹ คือกลศึกสามก๊ก หมายถึง แผนการทรمانร่างกายตัวเอง เนื่องจากสามัญสำนึกของคนทั่วไป ไม่มีใครทำร้ายตัวเอง หากบาดเจ็บคนก็จะเชื่อว่าถูกทำร้ายมา สามารถทำให้เท็จกลายเป็นจริง หลอกศัตรูให้หลงเชื่อโดยไม่ติดใจสงสัย แล้วกลอุบายก็จะได้ผล

มัวซิงอิงตื่นตั้งแต่เช้า เมื่อเธอเอามือไปแตะหน้าผาก
ของเขาก็พบว่าไข้ลดลงแล้ว ผู้ชายคนนี้ตั้งใจป่วยไข้ไหม แต่เมื่อ
เห็นเขากินยาและหลับสนิทขนาดนี้ เธอก็รู้สึกหน่วงที่หัวใจ

ฉีอวีตื่นแล้ว แต่เขาไม่อยากจะให้ช่วงเวลานี้จบลงเร็วนัก
เขาไม่ได้นอนกอดเธอมานานแล้ว และไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายที่จะ
ได้นอนบนเตียงแบบนี้กับเธอ เขาเลยอยากจะนอนให้นานขึ้น
อีกหน่อย

แต่ผู้หญิงในอ้อมกอดกลับไม่ให้โอกาสเขา เธอพยายาม
ยกแขนของเขาที่วางอยู่บนเอวของเธออย่างระมัดระวัง

“อิงเออร์”

“คุณตื่นแล้วเหรอ รู้สึกเป็นยังไงบ้าง”

มัวซิงอิงยังคงเป็นห่วงเขา

ฉีอวีส่ายหน้า “ไม่เป็นไร กินยาเข้าไปเลยดีขึ้นแล้ว”

เขาลุกจากเตียง ถ้าเขายังซีเกียจต่อ เธอคงจะไม่อยู่หนึ่ง

แน่

เมื่อคืนเพราะเขา เธอเลยนอนไม่หลับนั้นหรือ จี๋อู้รู้สึกปวดใจเมื่อเห็นรอยคล้ำที่ใต้ตาของเธอ ดูเหมือนว่าเขาคงจะไม่กล้าใช้กลยุทธทุกขั้กายอีก เพราะเธอเป็นห่วงเขา จนไม่ยอมดูแลตัวเอง

“วันนี้คุณอยากกินอะไร ผมจะออกไปซื้อมาให้ คุณนอนพักผ่อนสักหน่อยเถอะ” จี๋อู้ให้เธอนอนลงบนเตียง จากนั้นตัวเองก็ลุกขึ้นสวมเสื้อโค้ต

ทันใดนั้นก็มียี่มือข้างหนึ่งยื่นมาจับเขาเอาไว้ “ไม่ต้องไปหรอก ฉันจะให้ป้าหลันเอาของกินมาจากที่บ้านเอง”

มั่วซิงอึ้งเห็นว่าสีหน้าของเขายังไม่ค่อยดีสักเท่าไร และเสียงก็ยังคงแหบอยู่เล็กน้อย เลยไม่อยากให้เขาออกไป ถึงยังงี้ป้าหลันก็ตุนซุ้ปมาส่งให้เธอทุกวันอยู่แล้ว ให้ทำอาหารมาด้วยก็แค่เตรียมเพิ่มอีกนิดหน่อย

“โอเค ถ้าอย่างนั้นผมจะอยู่กับคุณที่นี่”

จี๋อู้นั่งฟังขอบเตียง ไม่ไปก็ไม่ไป! จริงๆ ตอนนั้นเขาก็ไม่ค่อยอยากอาหารมากนัก

เมื่อป้าหลันได้รับโทรศัพท์ ก็รีบเตรียมอาหารเช้า แล้ว
เอาไปส่งที่โรงพยาบาล แม้ว่าอาหารที่โรงพยาบาลจะอร่อย
สักแค่ไหนแต่ก็สู้อาหารของที่บ้านไม่ได้

นานๆ ที่มัวซิงอิงกับฉือวีจะได้มีวันที่สงบสุข ฉือวีกินยา
ก่อนจะนอนพักบนโซฟา ในขณะที่มัวซิงอิงก็เอาผ้าห่มผืนบาง
มาห่มให้เขา

“คุณหนูสามคะ คุณชายสามป่วยเพราะดูแลคุณหนู
คุณหนูต้องทำดีกับเขาหน่อยนะคะ” ป้าหลันพูดแทนฉือวี เลย
ทำให้มัวซิงอิงรู้สึกเขินอายเล็กน้อย

“เข้าใจแล้วค่ะ หนูจะทำดีกับเขา” มัวซิงอิงพยักหน้า แค
่ไม่สบายนิดหน่อย ทุกคนก็เอนเอียงไปทางฉือวีซะแล้ว

เธอก็ไม่ได้ทำอะไรไม่ดีกับเขาสักหน่อย แต่ไม่พอใจนิดๆ
หน่อยๆ เอง เขามาอยู่กับเธอทุกวันแบบนี้ ถ้าบอกว่าไม่ซึ่งใจ
ก็คงจะเป็นเรื่องโกหก

“คุณหนูสามคะ คุณหนูก็พักผ่อนเถอะนะคะ ป้าจะอยู่กับ
คุณหนูเอง” ป้าหลันเห็นสีหน้าของเธอไม่ค่อยดีสักเท่าไร

คุณหนูสามของเธอปากแข็งใจอ่อน พอเห็นคุณชายสาม ไม่สบายก็ปวดใจ ทั้งๆ ที่เมื่อไม่กี่วันก่อนยังทำเหมือนไม่สนใจ คุณชายสามอยู่เลย

มัวชิงยิ่งเฟิ่งจะหลับไปได้ไม่นาน นือวี้ก็ตื่นขึ้น เพราะ ในใจของเขาเป็นห่วงเธออยู่ตลอด ทำให้นอนไม่ค่อยหลับ

“คุณชายสามคะ คุณนอนต่อเถอะค่ะ! คุณหนูสามเฟิ่ง จะหลับไปไม่นานนี้เอง คุณไม่ต้องกังวลเกินไปหรอกนะคะ”

เห็นได้ชัดว่าสองคนนี้ห่วงใยกันมาก รักกันมาก แต่ก็เอา แต่ทะเลาะกันไปมา ไม่ยอมมพุดคุยกันให้ชัดเจน

การมาของอีฉีเข้ายิ่งทำให้ นือวี้รู้สึกไม่พอใจมากขึ้นไปอีก ที่แท้ผู้ชายคนนี้ก็ยังไม่ยอมปล่อยมือง่ายๆ ไม่เห็นหน้าหลายวัน พอตอนนี้โผล่มาอีกครั้ง ก็ไม่ยอมกลับไปสักที

เพราะอีฉีเข้าจัดการเรื่องของบริษัทเสร็จเรียบร้อยแล้ว ส่วนเรื่องเล็กๆ รอให้มีเวลาก่อนแล้วค่อยกลับไปจัดการก็ได้ เขาจึงมาหา มัวชิงอิง สีหน้าของเธอยังไม่ดีขึ้น ถ้าไม่ใช่เพราะ ผลการตรวจออกมาว่าแม่และเด็กปกติดี คาดว่าเขาคงจะต้อง เป็นกังวลไปอีกนาน

อีจี้เข้าโอบมั่วชิงอิงก่อนจะพาเธอออกไปเดินเล่นในสวน
ฉือวี่ไม่ได้ตามลงไป เพราะมั่วชิงอิงบอกว่าไม่ให้ตาม เขาจึง
ทำได้เพียงแค่ไปหาเสื้อวชิณอวี่ที่ห้องพักอีกห้องแทน

ดบอຍາບ

บทที่ 676 เอาแหวนวงนั้นกลับมา

อีฉีเข้ากล่าวว่ามั่วชิงอิงจะล้ม เขาจึงโอบเอวเธอเบาๆ ไปตลอดทาง ทั้งสองคนนั่งลงข้างสวนดอกไม้อันเจียบสงบ

นานๆ ที่จะได้เพลิดเพลินกับแสงแดดอันอบอุ่น

“ชิงอิง ตอนนี้อยู่กับฉือวีเป็นยังไงบ้าง” อีฉีเข้าถามอย่างใจเย็น

บางทีตอนนี้เขาอาจจะมีความรู้สึกแบบอื่นกับมั่วชิงอิงไปแล้วก็ได้ เพื่อความสุขของเธอ เขาต้องปล่อยวางเรื่องทุกอย่างให้เหมาะสม

ในดวงตาของมั่วชิงอิงยังคงมีความกังวล

“สุดท้ายฉันก็ปล่อยวางเขาไม่ได้”

เธอเป็นคนแบบนั้นแหละ ถึงแม้ร่างกายจะได้รับบาดเจ็บยับเยิน ถึงแม้ว่าหัวใจจะเจ็บปวดอย่างที่สุด แต่สุดท้ายเธอก็ไม่สามารถลืมเขาไปได้ง่ายๆ ไม่สามารถไล่เขาออกไปจาก

หัวใจของเธอได้ นีอวียังคงครอบครองตำแหน่งในหัวใจของเธอ
อยู่เสมอ

“ซิงอิง ผมอาจจะต้องกลับอิตาลี ผมก็เลยอยากจะได้เห็น
คุณมีความสุข” เขาไม่ได้เห็น เขาแค่เห็นชัดเจนแล้วว่าหัวใจของ
มัวซิงอิงนั้นมีเพียงแค่นีอวีคนเดียว และไม่มีที่ว่างสำหรับคนอื่น
เขารักเธอก็จริง แต่ก็จะไม่บังคับเธอ เพราะถ้าบังคับให้ได้มา
พวกเขาทั้งสามคนก็จะมีใครมีความสุข แต่ถ้าเขายอมถอย
ออกมา อย่างน้อยๆ นีอวีกับมัวซิงอิงก็จะมีสุขด้วยกัน

มัวซิงอิงถึงกับตกตะลึง เขากำลังจะกลับอิตาลีนั้นหรอ
เพราะเธอทำร้ายหัวใจของเขาใช่ไหม เดิมทีเธอคิดว่าอีจีเฮ่า
จะมาเป็นยารักษาบาดแผลในหัวใจของเธอ ถึงแม้เขาจะเป็น
คนดี แต่กลับเข้าไปในหัวใจของเธอไม่ได้

“อีจีเฮ่า ฉันทขอโทษ” ดวงตาของมัวซิงอิงเริ่มจะเปียกชื้น

อีจีเฮ่าวางมือลงบนไหล่ของเธอเบาๆ “ซิงอิง คุณไม่ต้อง
ขอโทษผม ถึงแม้ว่าเราจะเป็นสามีภรรยากันไม่ได้ แต่ผมยินดี
ที่จะเป็นพี่ชายให้คุณ เป็นพ่อบุญธรรมให้ลูกในท้องของคุณ
แบบนั้นดีไหม”

น้ำตาของเธอทำให้เขารู้สึกเจ็บที่หัวใจ สิ่งที่เธอพูดออกมาไม่ได้ เขาจะเป็นคนพูดมันออกมาเอง

ในช่วงหลายวันที่ผ่านมาเขาเลยให้เวลากับตัวเอง ให้ตัวเองได้ตกตะกอนความรู้สึกที่มีต่อเธอ จนมีความกล้าพอที่จะพูดกับเธอตรง ๆ

“อืม เอาสิ”

มัวซิงอิงพยักหน้าแรง ๆ เธอรู้สึกผิดต่ออีจี้เข้าอยู่เสมอ

อีจี้เข้าเอื้อมมือไปลูบท้องของเธอ “ลูกบุญธรรมครับ พ่อคือพ่อบุญธรรมของลูกนะ พวกเรามาทำความรู้จักกันก่อนนะครับ” แม้ น้ำเสียงจะเรียบเฉยแต่กลับเต็มไปด้วยความเจ็บปวด

มัวซิงอิงยิ้มออกมาเล็กน้อย เท่านี้เรื่องระหว่างเธอกับอีจี้เข้าก็ชัดเจนแล้ว นี่เป็นผลลัพธ์ที่เธอเคยคิดมาแล้วหลายหน

“จี้เข้า ถ้าอย่างนั้นคุณต้องหาแม่บุญธรรมให้ลูกบุญธรรมของคุณด้วยนะ” ความสุขของเขาไม่ใช่เธอ เพราะฉะนั้นจะต้องมีผู้หญิงอีกคนที่มีความสุขให้กับเขา

“ได้สิ ผมจะรีบหาแม่บุญธรรมให้ลูกบุญธรรมของผม”

อีฉีเข้ายืมเล็กน้อยพาลงพักหน้าตobrรับ

เมื่อมัวซิงอิงกลับมาถึงห้องผู้ป่วย ก็เห็นฉีอวียืนอยู่ที่ระเบียงคนเดียวพาลงสบุหรี ในขณะที่เสียวซินอวีนั่งดื่มน้ำผลไม้อยู่บนโซฟา

“คุณน้าสะใภ้” เสียวซินอวีวางแก้วลง ก่อนจะกระโดดลงจากโซฟา แล้ววิ่งมาหาเธอ

“เสียวซินอวี ทำไมหนูงถึงไม่นอนพักอยู่ที่ห้องคะ คิดถึงน้าเธอ” มัวซิงอิงเดินไปจับมือเธอให้มานั่งลงบนโซฟา

เสียวซินอวีพยักหน้า “คะ คุณหมอบอกว่าหนูงออกไปเดินเล่นข้างนอกได้” เธอพูดด้วยรอยยิ้ม “คุณอาสบุหรีอยู่ก็เลยยังไม่ได้ออกไปข้างนอก ดูเหมือนว่าคุณอาจะไม่ค่อยมีความสุขสักเท่าไร”

มัวซิงอิงหันไปมองเขา “ไม่มีอะไรหรอกจ้ะ ว่าแต่ ตรงนี้ยังเจ็บอยู่ไหม” เธอลูบเบาๆ ที่ผ้าพันแผลบนคอของหนูน้อย

“ไม่เจ็บแล้วค่ะ แต่คุณหมอบอกว่าตรงนี้จะป็นรอย-
แผลเป็น พี่ชายชายต้องรังเกียจที่หนูขี้นแหร่แน่ๆ เลย”

เสี่ยวชินอวีก็ม่น้ำลง ด้วยความเสียใจ

“ไม่หรงกจะ ขายขายชอบเสี่ยวชินอวีที่สุด รอยแผลเป็น
แค่นี้ไปทำศัลยกรรมเอาก็หายแล้ว”

ม่วซิงอิ่งรู้ว่าหนูน้อยเสี่ยวชินอวีเป็นเด็กที่รักสวयरักงาม
ถ้าเกิดมีรอยแผลเป็นจริงๆ เธอจะต้องเสียใจมากแน่ๆ

หลังจากไปส่งเสี่ยวชินอวีกลับห้อง ม่วซิงอิ่งก็เปิดประตู
ระเบียง “ฉือวี”

เมื่อได้ยินเสียงของม่วซิงอิ่ง ฉือวีก็กโยนบุหรืที่ยังไม่ได้สูบ
เลยสักครั้งทิ้งไป “คุณออกมาทำไม”

“อย่าไปยืนที่ระเบียงสิ” ม่วซิงอิ่งดึงเขาให้เข้ามา

ฉือวีพูดด้วยรอยยิ้ม “เป็นห่วงผมหรอ”

พลางเอื้อมมือไปลูบใบหน้าของเธอ เมื่อนึกไปถึงตอนที่
อีจีเข้าสัมผัสเธอ กอดเธอ ในใจของเขาก็รู้สึกไม่มีความสุข

“ไม่พูดจาไร้สาระสักวัน ไม่ได้เลยใช่ไหม”

มั่วชิงอิงตีมือเขา “อยากเข้าก็เข้า ไม่อยากเข้าก็ไม่
ต้องเข้า ทางที่ดีก็ยื่นไปจนฟ้าสว่างเลย”

วินาทีต่อมา ฉิววี่ก็ดึงเธอเข้ามากอด

“ให้ผมกอดหน่อย”

มั่วชิงอิงไม่ขัดขืน และปล่อยให้เขากอด ผ่านไปสักพัก
เขาถึงปล่อยมือ “คุณกับอีนีเข้าคุยอะไรกันตั้งนาน”

กับเขาเธอไม่ยอมพูด แต่กับอีนีเข้าเธอกลับคุยกันได้
ตลอดทั้งบ่าย เขาไม่หึงก็แปลกแล้ว ถังน้ำส้มสายชูพลิกคิดว่า
ในหัวใจของเขาดังหลายถึง

มั่วชิงอิงเงยหน้าขึ้นมองเขา “คุณเอาแหวนวงนั้นคืน
ให้ฉันก่อน” เธอต้องการเอาไปคืนเจ้าของ ในเมื่อเธอกับอีนีเข้า
คุยกันชัดเจนแล้ว ก็ต้องเอาแหวนไปคืน เพราะแหวนวงนั้นต้อง
ไปอยู่กับเจ้าของที่เหมาะสมกับมัน

ฉิววี่ตัวแข็งทื่อ เธอไม่ต้องการแหวนที่เขาให้ แต่กลับ
ต้องการแหวนของอีนีเข้า

“คุณกับเขาคุยกันตลอดบาย ก็เพื่อเอาแหวนวงนี้ไปจากผมมันเหรือ” เสียงของฉือวี้ดังขึ้นโดยไม่รู้ตัว

มั่วซิงอึ้งพยักหน้า “ใช่!”

“มั่วซิงอึ้ง อีฉีเฮ่าดีมากเลยเหรือ ถึงทำให้คุณสนใจเขาขนาดนี้” สายตาของฉือวี้เย็นชาลงเรื่อยๆ ยิ่งเขาต้องการเธอมากเท่าไร เธอก็ยิ่งห่างไกลออกไปมากเท่านั้น

“คุณพูดเรื่องอะไร ฉินกับเขาไปด้วยกันได้ดีแล้วมันยังงิ?”

มั่วซิงอึ้งสะบัดมือของเขาส่งออก เธอไม่อยากทะเลาะกับเขา เดิมทีคิดว่าถ้าคุยกับอีฉีเฮ่าชัดเจนแล้ว เธอก็จะมาคุยกับเขาดีๆ ไม่ว่าผลจะเป็นยังงิ เธอก็พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับมัน

แต่ที่เขาโกรธเรื่องอะไรอีก

“โอเค ถ้าอย่างนั้นคุณก็ไปอยู่กับเขาเถอะ!”

ฉือวี้หุบแหวนออกมาจากลิ้นชัก มันคือแหวนที่อีฉีเฮ่าให้เธอ ถ้าเธออยากได้ขนาดนั้น เขาก็จะคืนมันให้เธอ

ฉีอวี๋ยัดแหวนวงนั้นใส่มือมั่วชิงอิง จากนั้นก็เดินออกจาก
ห้องผู้ป่วยและปิดประตูอย่างแรง

มั่วชิงอิงมองแหวนบนฝ่ามือ จากนั้นก็มองไปยังประตู
ที่ปิดสนิท พลังกำมือแน่น

ตั้งแต่วันนั้นที่ฉีอวี๋ออกไป เขาก็ไม่กลับมาที่ห้องผู้ป่วย
อีกเลย มั่วชิงอิงนั่งอยู่บนโซฟาคนเดียว อันที่จริงเธอกำลังรอ
เขาอยู่ แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่มา จนกระทั่งเช้าตรู่ เธออดทน
ต่อความว่างไม่ไหว จึงผล็อยหลับไป

ประตูห้องผู้ป่วยถูกเปิดออกเบาๆ ฉีอวี๋ในชุดสูทสีดำ
เดินเข้ามา เขาโกรธก็จริง แต่เมื่อเห็นมั่วชิงอิงนอนอยู่บนโซฟา
แบบนี้ เขากลับรู้สึกทุกข์ใจ

เขาอุ้มเธอขึ้นมาก่อนจะวางเธอลงบนเตียง จากนั้นก็
ห่มผ้าให้ พลังมองดูใบหน้าที่หลับไหลอย่างไม่สบายใจของเธอ

“อิงเออร์ ผมอยากจะไม่สนใจคุณ อยากจะไม่รักคุณ
อยากจะไม่มาเจอคุณ แต่ผมกลับทำไม่ได้”

ถ้าเขาทำได้ คงไม่รอให้เธอหลับแล้วค่อยมาหาเธอแบบนี้ทุกวัน ถ้าเขาทำได้ เขาคงไม่ต้องปวดใจมากขนาดนี้

“ถ้าหากคุณอยากอยู่กับอีจี้เฮ่า ถ้าหากคุณมีความสุข ถ้าหากคุณคิดว่าเขารักคุณ และให้ความสุขกับคุณได้ แล้วผมจะพูดอะไรได้อีก”

ฉีอวี๋พึมพำเบาๆ ครั้งนี้ เขายังฝันต่อไปได้อีกไหม

ขอโทษที่สามีนี้นี้ไม่ผ่านเกณฑ์ เล่ม 13

夺情总裁：豪门老公不及格

ไนเคอริบรีทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《夺情总裁：豪门老公不及格》 Vol. 13

Author: 微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalainguoer Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye

ขอโทษที่สามีนี้นี้ไม่ผ่านเกณฑ์ เล่ม 13 /微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye.: เขียน; ฟองสมุทร:
แปล จาก 夺情总裁：豪门老公不及格.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 503 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ฟองสมุทร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7372-1